

Tomasz Jerzy Brenet
Akademia Techniczno-Humanistyczna w Bielsku-Białej
tj.brenet@gmail.com

Heteronormatywność a wykluczenie – obraz Latynosów w przestrzeni kulturowej USA

Problem odmienności pojawiał się w różnych okresach historycznych i dotyczył różnych społeczności, niosąc z sobą duży ładunek emocjonalny. Wiązał się on jednak przede wszystkim z tym co nieznanne i co stanowiło zagrożenie dla obowiązującego porządku lub sygnalizowało odejście od powszechnie obowiązujących założeń, dotyczących świata oraz relacji zachodzących pomiędzy jego elementami składowymi. Reprezentacje wszystkich tych uprzedzeń znalazły odbicie w różnych tekstach kultury.

Mimo rozwoju społeczeństw opartych na zasadach demokracji i szeroko rozumianej tolerancji, wciąż można wskazać „obcych” czy „innych”, którzy są marginalizowani i którzy wywołują znaczny niepokój oraz antagonistyczne nastawienie. W związku z powyższym celem niniejszego artykułu jest przeanalizowanie zmian społeczno-kulturowych związanych z obecnością jednego z tych napiętnowanych, który (podług ogólnego przekonania) ma doprowadzić do podważenia wartości kultury dominującej (mainstreamowej) w Stanach Zjednoczonych, a mianowicie mniejszości latynoskiej. Artykuł koncentruje się tu na tych członkach mniejszości, którzy reprezentują odmienne tożsamości seksualne, tj. tożsamości powiązane z kategoriami nie mieszczącymi się w ustandaryzowanych pojęciach męskości i kobiecości.

Jednocześnie należy podkreślić, iż kształtowanie się współczesnych społeczeństw postępowało wraz z wypracowaniem określonych paradygmatów, które służyć miały wprowadzeniu i utrwaleniu określonego porząd-

ku w ramach różnego rodzaju praktyk społecznych (oraz unormowaniu relacji zachodzących między członkami wspólnoty) opartych na systemie jasno zdefiniowanych akceptowanych i potępianych zachowań. Jedną z norm o pierwszorzędym znaczeniu, które zostały utrzymane w mocy, jest heteronormatywność, która w wyniku stałego odtwarzania we wzorcach codziennego postępowania, kultywowanych tradycjach i zwyczajach, czy też przywoływania w różnych formach ekspresji kulturowej (jak np. muzyka, literatura, sztuka) stała się głównym punktem odniesienia kontrolującym życie intymne obywateli oraz ich tożsamości seksualne.

Zrodzona w ten sposób heteronormatywność została przyjęta jako instytucja organizująca życie różnych grup stanowiących obecnie populacje Stanów Zjednoczonych Ameryki. Jest ona głęboko zakorzeniona w postrzeganiu i interpretowaniu tak samej miłości, jak i towarzyszących jej elementów. Dodatkowo jest także dominującym wyznacznikiem definiującym ideologie mainstreamowe społeczeństw zachodnich lub tych formowanych na modłę zachodnią. Z tego powodu pojęcie miłości heteroseksualnej traktowanej jako coś „naturalnego” (i jedyne właściwego) można postrzegać jako fundamentalny czynnik analizy seksualności – instytucji politycznej mającej wpływ na kształtowanie życia seksualnego jednostek, zwłaszcza kobiet pochodzenia latynoskiego, gdy uwzględni się ich podporządkowanie względem pozycji mężczyzny¹.

Takie podstawowe założenie, dotyczące prymatu heteroseksualności jako uprzywilejowanej formy wyrazu danej tożsamości seksualnej, doprowadziło ostatecznie do ukształtowania heteronormatywności. Pojęcie to odnosi się do standardów, regulacji oraz ograniczeń, które determinują i kontrolują kształt przypisanych danej płci działań, emocji, postaw, przekonań, czy też codziennych interakcji osób funkcjonujących w określonym kontekście społecznym.

Ustanowienie tradycyjnych ról płciowych oraz pierwszeństwa heteronormatywności na kontynencie amerykańskim sięga czasów jeszcze kolonialnych, kiedy to ideologia dotycząca wymiaru płciowego jednostki, wywodzona z dyskursów Kościoła rzymskokatolickiego, narzucana była ludności tubylczej². Idee wyrażane przez teologów oraz duchownych, a także powszechnie propagowane kategorie odnoszące się do kontroli nad ciałem człowieka, widoczne były w każdym aspekcie życia społecznego. Ten swoisty reżim cielesny wynikał z dogmatycznego przekonania, iż czło-

¹ C. Moraga, G. Anzaldúa, *This Bridge Called My Back: Writings by Radical Women of Color*, Nowy Jork 1983, s. 7–23.

² R. Gutiérrez, *A History of Latina/o Sexualities*, [w:] *Latino/a Sexualities. Probing Powers, Passions, Practices, and Policies*, red. M. Asencio, Nowy Brunzwick 2010, s. 15.

wiek składa się z dwóch elementów: materii (ciała) i duszy. Duchowieństwo wygłaszało i utrzymywało pogląd, iż właściwe zarządzanie swoim ciałem w życiu doczesnym (manifestujące się przede wszystkim zachowaniem fizycznym) zapewnia pomyślność, dobrobyt i szczęście w życiu pozagrobowym. Należy jednak pamiętać, iż głoszenie nauk Kościoła nie było pozbawione przemocy fizycznej i nadużyć, albowiem sam aparat kościelny był w rzeczywistości niezwykle represyjny w kwestii narzucania europejskich ideałów i wartości wpisanych w główny nurt życia Europejczyków, nie zważając na praktyki kulturalne czy rytuały istniejące od pokoleń w hierarchii rdzennych mieszkańców Ameryki.

Mimo iż w ciągu ostatnich lat narody Ameryki Łacińskiej podjęły próbę wyrzucenia z pamięci swojej trudnej i bolesnej historii opresji³ na rzecz koncepcji *mestizaje* (która odnosi się do biologicznego i kulturalnego wymieszania ras)⁴, to jednak arbitralnie wprowadzone wzorce relacji damsko-męskich pozostały głęboko zakorzenione w sferze mentalnej i codziennym postępowaniu społeczeństw współczesnej Ameryki.

Ze swoimi kulturowymi korzeniami w społecznościach przed-latynoskich⁵, miłość heteroseksualna stała się częścią projektu tworzenia państw narodowych na amerykańskiej ziemi (której część zajmowana jest obecnie przez Stany Zjednoczone) w bardzo selektywny sposób. W konsekwencji wszelkie inne manifestacje seksualności zostały poddane potępieniu i stigmatyzacji. W wielu wypadkach odstępstwa od określonego usankcjonowanego wyobrażenia poddawano weryfikacji i ocenie w sądach, co skutkowało prześladowaniami kobiet i mężczyzn reprezentujących odmienne, a więc dziwne, praktyki⁶. Wartości katolickie, instytucje oraz systemy przekonań na wskroś patriarchalne pozostały tak silne, że imigranci z Ameryki Łacińskiej są narażeni na przemożny wpływ heteronormatywności.

Utrzymanie różnych praktyk przypisanych danej płci widoczne jest, między innymi, w tak zwanych rytuałach przejścia rozumianych jako tradycyjne ceremonie, podczas których nastoletni chłopcy oraz dziewczęta symbolicznie wchodzi w dorosłe życie. Wydarzenia te odbywają się z poszanowaniem specjalnego protokołu, zgodnie z którym solenizantce w czasie uroczystości musi towarzyszyć jej męski odpowiednik. Ponadto w jej otoczeniu musi się znajdować czternaście świadkowskich przebywających

³Tamże, s. 13.

⁴http://www.smith.edu/vistas/vistas_web/units/surv_mestizaje.htm [dostęp: 05.04.2017].

⁵Mówiąc o społecznościach „przed-latynoskich”, odnoszę się tutaj do wspólnot żyjących na kontynencie amerykańskim jeszcze przed wielkimi odkryciami geograficznymi – i tym samym przed wprowadzeniem określenia „Ameryka Łacińska”, na którym przymiotnik „latynoski” się opiera.

⁶R.A. Joyce, *Gender and Power in Prehispanic Mesoamerica*, Austin 2000, s. 160–161.

pod opieką swoich partnerów. Proces inicjacji dotyczy także młodych mężczyzn, lecz w ich przypadku nabiera on bardziej intymnego (często także gwałtownego) charakteru, jako że może wiązać się z dobrowolnym lub przymusowym kontaktem seksualnym z kobietą. Symptomatyczny wydaje się fakt, iż w tej sytuacji kobietą tą jest przeważnie prostytutka. Tak więc młody mężczyzna zostaje skonfrontowany ze zdewaluowaną i zmarginalizowaną formą kobiecości. Celem tak skonstruowanego doświadczenia jest wprowadzenie chłopca w formę męskości, która jest w pełni heteroseksualna i patriarchalna. Rytuał podkreśla znaczenie wykorzystania seksualności w stawaniu się mężczyzną. Kwestią, na którą należy zwrócić w tym miejscu szczególną uwagę, jest fakt, iż w procesie inicjacji oczekiwania związane z heteroseksualnym modelem rozwoju osobowego odnoszą się zarówno do mężczyzn, jak i do kobiet, i mają na celu odnawianie usankcjonowanych i przyjętych jako słuszne form zachowań. Przykłady te podkreślają, iż heteroseksualność jako pewna wyidealizowana norma społeczna jest celebrowana, stymulowana i utrwalana w drodze obrzędu.

W literaturze naukowej nader obszernie omawiane są różne wymiary relacji intymnych oraz tożsamości seksualnych. Jednakże przyjmowana jest w niej jedna dominująca perspektywa tworząca zniekształcony obraz rzeczywistości. Podejście to jest współcześnie związane z tradycyjną tendencją do wykorzystywania ogólnych pojęć akulturacji, religii czy też idei wyrażonej przez hiszpański termin *familismo* – idei stojącej w opozycji do personalizmu⁷. Były one inspirowane próbami politycznego uporządkowania życia społecznego ukierunkowanymi na sklasyfikowanie i „odkodowanie” nowych segmentów populacji znajdujących się na terenie Stanów Zjednoczonych. Należy też zaznaczyć, iż te same pojęcia zostały uznane jako cechy charakterystyczne wpisane w kategorię pan-etniczną grupy latynoskiej znanej też jako Hispanics, czy też Latinos/Latinas⁸.

Wśród najczęściej odtwarzanych koncepcji mających podłoże kulturowe, które wykorzystywane są w analizie zachowań seksualnych Latynosów, wyróżnić można *machismo* oraz *marianismo*⁹ odnoszące się odpowiednio do tożsamości seksualnej męskiej i żeńskiej.

⁷ G. González-López, *Heterosexuality Exposed. Some Feminist Sociological Reflections on Heterosexual Sex and Romance in U.S. Latina/o Communities*, [w:] *Probing Powers, Passions, Practices, and Policies*, red. M. Asencio, Nowy Brunzwick 2010, s. 104.

⁸ G. González-López, S. Vidal-Ortiz, *Latinas and Latinos, Sexuality, and Society: A Critical Sociological Perspective*, [w:] *Latinas/os in the United States: Changing the Face of America*, red. H. Rodríguez, R. Sáenz oraz C. Menjivar, Nowy Jork 2008, s. 13–21.

⁹ Pojęcie to zostało wprowadzone przez Evelyn Stevens w 1973 r. Zob. E. Stevens, *Marianismo. The Other Face of Machismo in Latin America*, [w:] *Confronting Change, Challenging Tradition: Woman in Latin American History*, red. G. M. Yeager, Lanham 2005, s. 3–17.

Pojęcie *machismo* często utożsamiane jest ze skrajną formą ekspresji męskości u mężczyzn pochodzenia latynoskiego, która lansuje postawy i zachowania seksistowskie¹⁰. *Marianismo* z kolei stanowi żeński heteroseksualny odpowiednik *machismo*, który zdaje się być eksponowany w mniejszym stopniu przy badaniu życia kobiet, lecz który jednocześnie pociąga z sobą poważne konsekwencje w kwestii postrzegania pozycji i roli kobiety w świecie latynoamerykańskim¹¹. Nazwa samego pojęcia odnosi się do wizerunku kobiety, która przyjmuje (lub powinna przyjąć) wartości reprezentowane przez Najświętszą Maryję Pannę, takie jak: ból, cierpienie, akceptacja wyższości mężczyzny czy poświęcenie. W sytuacji idealnej cechy te powinny stać się wyznacznikami doświadczenia życiowego kobiety. Kategoria ta nie jest w pełni pozbawiona cech pozytywnych, albowiem *marianismo* uosabia również wyższość duchową latynoskich kobiet w kontekście życia rodzinnego. Zgodnie więc z przyjętym założeniem wykazują się one pokorą, mądrością, nienaganną postawą moralną, a także troską o dobrobyt osobisty i rodzinny oraz o ciepło domowego ogniska¹².

Przytoczone kategorie, stanowiące obecnie kluczowe czynniki determinujące kształt kultury, ignorują heterogeniczność i mnogość kultur latynoskich, podobnie jak między- i wewnątrzgrupową różnorodność tożsamości etnicznych i lojalności narodowych¹³ zarówno w Stanach Zjednoczonych, jak i państwach Ameryki Łacińskiej. Pomijane są tu także czynniki polityczne, socjoekonomiczne i historyczne mające wpływ na kształt i treść jaźni seksualnej członków populacji pochodzenia latynoskiego – w szczególności zaś rdzennych wspólnot i społeczności *mestizo*.

Paradoksalnie *marianismo* jako koncepcja i paradygmat jest często wykorzystywany w wielu dyscyplinach w celu wyjaśnienia różnych aspektów uprzedmiotowienia, którego kobiety pochodzenia latynoskiego w Stanach Zjednoczonych mogą doświadczać w rodzinie oraz w relacjach z mężczyznami. Wpływa to niestety na podtrzymanie szkodliwych stereotypowych wyobrażeń i błędnych interpretacji związanych z przypisywanymi im cechami.

Gdy uwzględni się fakt, iż wytwory kultury umacniają strukturalny system nierówności, wówczas pewnym imperatywem staje się konieczność przeanalizowania reprezentacji seksualności w mediach, muzyce, kinematografii oraz innych formach ekspresji kulturowej. Badanie tego rodzaju

¹⁰ G. González-López, *Heterosexuality Exposed...*, s.104.

¹¹ Tamże, s. 105.

¹² Por.: M.A. Pérez, H.L. Pinzón, *Latino Perspective on Sexuality*, [w:] *The International Encyclopedia of Sexuality*, red. R. T. Francouer, Nowy Jork 1997, s. 1423–1436.

¹³ G. González-López, *Heterosexuality Exposed...*, s.104.

przeprowadzane jest z przeświadczeniem, iż dotychczasowe źródła społecznej i kulturowej opresji zostaną przekształcone w narzędzie zdolne do podważenia podstaw systemu i obowiązującego porządku. Zakłada się, iż w konsekwencji tego procesu możliwe będzie wygospodarowanie w przestrzeni społecznej dodatkowego miejsca dla wielości wyzwolonych i akceptowanych tożsamości, wliczając w to różne formy męskości i kobiecości.

Wytwory kultury XX wieku potwierdzają, iż reprezentacje seksualności Latynosów i Latynosek są wszechobecne. Ich najbardziej spopularyzowane wizerunki stworzone w Stanach Zjednoczonych przyczyniły się do rozpowszechnienia kategorii mocno osadzonych w kontekście rasy i etniczności. Jedną z licznych, wielokrotnie odtwarzanych, reprezentacji stereotypowej latynoskiej męskości i seksualności jest ta związana z „latynoskim kochankiem”¹⁴. Wizerunek ten łączony jest z poddanym patologizacji tropem męskości, która w swej naturze jest pierwotna, niebezpieczna, ale i zmysłowa¹⁵. Stereotyp ten był wykorzystywany nie tylko w celu zdyskryminowania pozycji przybyszów z Ameryki Łacińskiej, lecz także podtrzymania obrazu nieposzlakowanych białoskórych bohaterów stawiających czoło czarnym charakterom (gangsterom, wyrzutkom i osobom wyjętym spod prawa), co jest dość powszechną praktyką narracyjną w kinematografii zachodniej. Konwencja ta została ponadto wykorzystana w innych konstrukcjach męskości, aby ukazać jej fizyczną dominację.

W przypadku kobiet (Latynosek) seksualność została zdychotomizowana. W konsekwencji tego zabiegu są one przedstawiane w parach całkowicie sprzecznych wizerunków, takich jak: matki/prostytutki czy dziewice/nierządnice (czego można być świadkiem oglądając np. *West Side Story*, musical z 1961 w reżyserii Roberta Wise’a i Jerome’a Robbinsa). Ten rodzaj polaryzacji sięga korzeniami produkcji filmowych lat 20. 30. i 40. ubiegłego stulecia, kiedy to Latynoski były przedstawiane jako wojownicze i porywcze ladacznice. Funkcjonowały zatem jako żeński odpowiednik „latynoskiego kochanka” (np. w filmach: *Mexican Spitfire’s Elephant* czy *Mexican Spitfire Sees a Ghost* – oba z 1942 r. czy *High Noon* [W samo południe] z 1952. W produkcjach tych Latynoska przedstawiana jest jako niezdolna do kontrolowania swojego popędu seksualnego i łaknąca kontaktu cielesnego z białym mężczyzną¹⁶. Współczesne interpretacje takiego wizerunku opierają się na założeniu, iż miał on być ilustracją tego, co jest moralnie naganne.

¹⁴ Tamże, s. 119.

¹⁵ Ch. Ramírez Berg, *Latino Images in Film: Stereotypes, Subversion, and Resistance*, Austin 2004, s. 109–110.

¹⁶ J.E. Limón, *American Encounters: Greater Mexico, the United States, and the Erotics of Culture*, Boston 1998, s. 43–47.

Bardziej współczesne kreacje Latynosek odnoszą się do czegoś, co można by nazwać strategią oporu, zgodnie z którą reprezentacje seksualności kobiet pochodzenia latynoskiego powinny być „złagodzone” na rzecz deseksualizacji ich typowych ról płciowych, które były w sposób negatywny umacniane w poprzednich formach wyrazu kulturowego. Przyjmują one zatem rolę matek¹⁷, gosposi czy opiekunek do dziecka. Co należy jednak w tym miejscu podkreślić to fakt, iż mimo tego nieznacznego przesunięcia w stronę pozytywnego wizerunku Latynoski, obrazy te wciąż przyczyniają się do reifikacji latynoskiej kobiecości do postaci sheteronormalizowanych matek, córek itd. W obu przypadkach hiperseksualność lub aseksualność postaci Latynosek pozostawia im niewielką władzę nad swoją własną seksualnością i cielesnością.

Sytuacja staje się jeszcze bardziej skomplikowana, gdy weźmie się pod uwagę, iż kwestie seksualności są częściowo determinowane relacjami rasowymi, które określają grupowe przekonania i doświadczenia. Ta specyficzna polityka koloru w produkcjach filmowych i dziełach literackich stosowana była w wieku XX wieku oraz w pierwszej dekadzie nowego tysiąclecia, wprowadzając cechy egzotyki lub tropikalizmu.

Pojęcia te, czy też – precyzyjniej rzecz ujmując – interpretacyjne, heurystyczne i poznawcze kategorie rzeczywistości cechującej się wielokulturową strukturą populacji amerykańskiej, przez lata wykorzystywane były do uzasadnienia ideologicznych, społecznych i politycznych aktów dyskryminacji oraz polityki hegemonii. Właściwe jest tu przytoczenie słów Frances R. Aparicio and Susany Chávez-Silverman, które postrzegają skonstruowany zbiór reprezentacji dotyczących tożsamości seksualnych Latynosów jako „system ideologicznych fikcji, przy pomocy których kultury dominujące (tj. amerykańska i europejska) opisują tożsamości i kultury Latynosów w Ameryce Łacińskiej i Stanach Zjednoczonych w sposób figuratywny”¹⁸.

Przyjmując perspektywę historyczną można stwierdzić, iż w wewnętrznie zdywersyfikowanej populacji Latynoamerykanów, bez względu na przynależność narodową poszczególnych jej segmentów, ludność rdzena została postawiona w opozycji do grupy *mestizas* oraz osób pochodzenia hiszpańskiego. W efekcie europocentrycznej ideologii kulturowej wyższości byli oni utożsamiani z niższym statusem społecznym¹⁹, a więc z więk-

¹⁷ D.R. Vargas, *Representations in Popular Culture*, [w:] *Latino/a Sexualities. Probing Powers, Passions, Practices, and Policies*, red. M. Asencio, Nowy Brunzwick 2010, s. 121.

¹⁸ F.R. Aparicio, S. Chávez-Silverman, *Tropicalizations: Transcultural representations of Latinidad*, Hanower 1997, s. I.

¹⁹ A.I. Castañeda, *Sexual Violence in the Politics of Conquest*, [w:] *Building with Our Hands: New Directions in Chicana Studies*, red. A. de la Torre, B. M. Pesquera, Berkeley 1993, s. 16–31.

szą podatnością na przemoc i nadużycia na tle seksualnym. Podobnie też mężczyźni grupy tubylczej zostali zdevaluowani oraz zdehumanizowani w społecznym układzie wzajemnych zależności i hierarchii. Tak więc heteroseksualność oraz relacje rasowe wchodzą w interakcje w celu promowania białej rasowej i (hetero)seksualnej dominacji na terenie Stanów Zjednoczonych. Innymi słowy heteronormatywność wpisana w problematykę przynależności rasowej była wykorzystywana do umacniania uprzywilejowanej pozycji społeczności głównego nurtu w Ameryce Północnej, tj. białej supremacji związanej z wartościami WASP. Jedyną szansą na ewentualną zmianę mogą być nowe pokolenia wychowywane już w Stanach Zjednoczonych, jako że są one kształtowane przez zupełnie inny zestaw czynników, włączając w to dążenie do zachowania pluralizmu oraz znalezienie miejsca do wyrażania innych jaźni/tożsamości. Możliwość taką dostrzega również Gloria González-López, która stwierdza, iż „każda z grup latynoskich, która wykształciła się na terenie Stanów Zjednoczonych – zjednoczona przez wspólną historię, kulturę oraz czynniki społeczne, językowe czy społeczno-ekonomiczne, lecz podzielona historyczną i polityczną unikatowością – skłania do krytycznej weryfikacji swojego życia seksualnego – w tym wypadku swoich heteroseksualnych doświadczeń”²⁰.

Dotychczas podejmowane środki naprawcze koncentrują się przede wszystkim na zjawisku, które można nazwać „udoskonalaniem rasy”²¹. Działania te rozumiane są jako możliwości osiągnięcia wyższego statusu społecznego i lepszych warunków bytowych dzięki jaśniejszemu kolorowi skóry. Ten projekt kulturowy został wyprowadzony z założenia, iż wpisanie się w zachodnie kryteria estetyczne i ideały piękna, a także posiadanie odpowiedniego społecznego i kulturowego kapitału jest w stanie zrównoważyć i zrekompensować marginalizację rasową i etniczną.

Analiza wytworów kultury związanych z reprezentacjami i wizerunkami latynoskich tożsamości seksualnych przedstawia niezbędne kierunki zmian w polityce krajowej USA, która powinna gwarantować równouprawnienie społeczne i polityczne wykluczonych z powodu oczekiwań i stereotypów funkcjonujących w społeczeństwie. Świadomość, iż jedynie zasadnicze zmiany w systemie utrwalonego rozwarstwienia seksualnego mogą doprowadzić do wykształcenia się prawdziwego poczucia wspólnotowości, wciąż rośnie wśród populacji amerykańskiej.

Nie ulega oczywiście wątpliwości, iż kwestie te wymagają dalszej krytycznej analizy w świetle stale dokonujących się zmian, aby można było do-

²⁰ G. González-López, *Heterosexuality Exposed...*, s.108.

²¹ Wspomniane pojęcie odnosi się w literaturze hispanojęzycznej do idei „mejorar la raza”.

konać wyczerpującego opisu wszystkich aspektów doświadczenia miłości heteroseksualnej. Projekty badawcze podejmowane w ramach nauk społecznych i realizowane w Stanach Zjednoczonych, które zostały poświęcone mniejszości latynoskiej, obrały sobie za cel zbadanie przede wszystkim doświadczeń miłości heteroseksualnej kobiet i mężczyzn w kontekście relacji płciowych wśród przedstawicieli różnych pokoleń – zarówno przed jak i po migracji do USA. Do najczęściej analizowanych wątków zaliczyć można: inicjację stosunku heteroseksualnego, seksualny i emocjonalny wymiar miłości heteroseksualnej oraz paradoksy doświadczania przyjemności, sprzeczności i napięcia wokół dziewictwa i zbliżenia przedmałżeńskiego, wyznaczników wyznania chrześcijańskiego, a także heteroseksualność w kontekście procesów migracji, jednoczenia oraz osiedlania się.

Tomasz Jerzy Brenet

Heteronormativity and Exclusion – The Image of Latinos/Latinas in the Cultural space of the USA

The primary objective of this article is to pay attention to the dominant nature of the paradigm of heteronormativity which makes it impossible for the internally diversified population of the United States to develop and manifest sexual identities that are not consistent with the images of a man and a woman established already in the colonial period.

In spite of the development of societies based on the principles of democracy and broadly understood tolerance, there are still some individuals who are socially and culturally marginalized in the sanctioned public order, and the very idea of heteronormativity invariably determines desirable patterns of conduct.

The necessity to revise the time-honored standards regulating the sexual and romantic lives of both individuals and groups is highlighted by the analysis of stereotypes concerning the members of the Hispanic minority in the United States of America. It is shown that the practices employed in everyday life which are repeated in literature, movies and mass media contribute to perpetuating the existent divisions leading to further conflicts.

The problem of relations occurring between Eurocentric and religious values, on the one hand, and the plurality of forms of masculinity and femininity, on the other, is juxtaposed here with one more issue, i.e. racial relations, which have been repeatedly used to justify acts of discrimination and maintain the policy of hegemony.

What is more, the article indicates that the change of the existing policy can be effected by the change of factors accompanying the process of upbringing which

could function as the corrective measures leading to the acknowledgement of potential “otherness” of fellow citizens.

Key words: Latin Americans, exclusion, identity, heteronormativity, United States

Słowa kluczowe: Latynoamerykanie, wykluczenie, tożsamość, heteronormatywność, Stany Zjednoczone